

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Saralievové a soudců JUDr. Michala Fridricha a JUDr. Kláry Bernardové ve věci

žalobkyně: **Ing. Ivana B.**, narozená xxx
bytem xxx, xxx
zastoupená advokátkou JUDr. Michaelou Lukovskou
sídlem Hvězdova 1716/2b, 140 00 Praha 4

proti

žalovaným: **1) Hlavní město Praha**, IČ 00064581
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1 – Staré Město,
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Balcarem
sídlem Panská 6, 110 00 Praha 1
2) Městská část Praha 4, IČ 00063584
sídlem Antala Staška 2059/80b, 140 46 Praha 4 – Krč
zastoupená advokátkou JUDr. Ivanou Sittkovou
sídlem Medkova 913/48, 149 00 Praha 4

o zaplacení částky 2 882 298,50 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobkyně a druhé žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 16. března 2018, č. j. 41 C 186/2013 – 328

takto

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v zamítavém výroku o věci samé ve vztahu k prvnímu žalovanému ohledně částky 938 836,60 Kč s příslušenstvím a ve vztahu k druhé žalované ohledně částky 913 273,10 Kč s příslušenstvím, ve výroku žalobě vyhovujícím a ve výrociích o nákladech řízení státu **potvrzuje**.
- II. Ve výroku o nákladech řízení mezi žalobkyní a prvním žalovaným se rozsudek soudu I. stupně **mění** jen tak, že jejich výše činí 5 400 Kč, jinak se v tomto výroku **potvrzuje**.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hradová

- III. Ve výroku o nákladech řízení mezi žalobkyní a druhou žalovanou se rozsudek soudu I. stupně **mění** jen tak, že jejich výše činí 6 188 Kč, jinak se v tomto výroku **potvrzuje**.
- IV. Žalobkyně je povinna zaplatit prvnímu žalovanému na náhradu nákladů odvolacího řízení 900 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Petra Balcara.
- V. Žalobkyně je povinna zaplatit druhé žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení 851 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokátky JUDr. Ivany Sittkové.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně uznal druhou žalovanou povinnou zaplatit žalobkyni částku 25 563,50 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně od 4. 9. 2014 do zaplacení a žalobu v rozsahu 2 856 735 Kč s příslušenstvím proti druhé žalované a v celém rozsahu 2 882 298,50 Kč s příslušenstvím proti prvnímu žalovanému zamítl. Žalobkyni uložil povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení prvnímu žalovanému ve výši 353 888,70 Kč a druhé žalované ve výši 347 589,50 Kč k rukám jejich advokátů a povinnost zaplatit České republice náhradu nákladů řízení ve výši 14 648,50 Kč na účet Obvodního soudu pro Prahu 1. Druhé žalované uložil povinnost zaplatit České republice náhradu nákladů řízení ve výši 131,50 Kč na účet Obvodního soudu pro Prahu 1. Žalobkyně se na žalovaných (též jako procesní nástupkyně svého v průběhu řízení zemřelého otce Ing. Zdeňka Ž.) domáhala shora označené částky z titulu náhrady za bezdůvodné obohacení za užívání pozemků parc. č. xxx o výměře 26 762 m², parc. č. xxx o výměře 11 770 m², parc. č. xxx o výměře 4 512 m² a parc. č. xxx o výměře 3 030 m², v katastrálním území xxx v obci Praha, prohlášených vyhláškou Hlavního města Praha č. 5/2011 ve znění vyhlášky Hlavního města Praha č. 22/2011, v Příloze č. 2, části "Městská část Praha 4", bod 6 za veřejné prostranství. Žalobkyně žádala tuto náhradu jako poloviční spoluvlastnice pozemků za dobu od 11. 7. 2010 do 31. 12. 2011. Žalovaní navrhli zamítnutí žaloby s argumentací, že pozemky nejsou pro svou polohu a zanedbanost pro veřejnost využitelné, nacházejí se ve svahu a jsou obtížně schůdné a zarostlé. Pozemek parc. č. xxx je lesním pozemkem, který je podle zákona o lesích každému bezúplatně přístupný bez omezení. Současně vznesli námitku promlčení žalobou uplatněného nároku za období 11. 7. 2010 až 10. 7.
2. Soud I. stupně zjistil, že žalobkyně je podílovou spoluvlastnicí shora uvedených pozemku v rozsahu ideální poloviny (druhým podílovým spoluvlastníkem je PhDr. Michal Š. (viz výpisy z katastru nemovitostí ke dni 26. 1. 2018 - č. l. spisu 66 – 69, viz usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 14. 4. 2015, č. j. 34 D 2634/2014-127.) O vlastnických poměrech k předmětným pozemkům v době od 11. 7. 2010 do 31. 12. 2011, kdy byly spoluvlastníky uvedených pozemků žalobkyně a Ing. Zdeněk Ž. v rozsahu ideální čtvrtiny nebylo mezi účastníky sporu. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 14. 4. 2015, č. j. 34 D 2634/2014-127, které nabylo právní moci dne 14. 4. 2015 bylo ve věci řízení o pozůstalosti po Ing. Zdeňku Ž., zemřelém dne 15. 10. 2014, potvrzeno nabytí dědictví pozůstalé dceři Ing. Ivaně B. jako jediné dědice ze zákona, která z pozůstalosti nabyla čtvrtinu předmětných pozemků a pohledávku za hlavním městem Prahou a Městskou částí Praha 4 z důvodu neuhrazeného nájemného za pozemky ke dni smrti zůstavitele ve výši 1 452 068,10 Kč (sděleno žalobkyní). Uvedené nemovitosti nabyl zůstavitel na základě jmenovaných dohod o vydání nemovitosti ve spojení s rozhodnutími Magistrátního úřadu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu z let 1991-1992. Pozemek parc. č. xxx o výměře 26762 m² v katastrálním území xxx a obci Praha je v katastru nemovitostí zapsán se způsobem využití sportoviště a rekreační plocha, druh pozemku ostatní plocha, na pozemku se nachází památkově chráněné území. Pozemek parc. č. xxx o výměře 11770 m² v katastrálním území xxx a

obci Praha má v katastru nemovitostí zapsán druh pozemku lesní pozemek, jedná se o pozemek určený k plnění funkcí lesa a památkově chráněné území. Pozemek parc. č. xxx o výměře 4512 m² v katastrálním území xxx a obci Praha je v katastru nemovitostí zapsán se způsobem využití jiná plocha, druh pozemku je ostatní plocha, na pozemku se nachází památkově chráněné území. Pozemek parc. č. xxx o výměře 3030 m² v katastrálním území xxx a obci Praha je v katastru nemovitostí zapsán se způsobem využití neplodná půda, druh pozemku: ostatní plocha, na pozemku se nachází památkově chráněné území, (informace o pozemku ke dni 26. 1. 2016). Ze spisu spisová značka 18 C 220/2013, který byl veden Obvodním soudem pro Prahu 4 (viz zejména žaloba, protokol o jednání 29. 5. 2014) bylo zjištěno, že Obvodní soud pro Prahu 4 dne 29. 5. 2014 rozsudkem č. j. 18 C 220/2013-103, který nabyl ve výroku o věci samé právní moci dne 11. 7. 2014, zamítl žalobu PhDr. Milana Š. proti Městské části Praha 4 a hlavnímu městu Praze, již se žalobce domáhal bezdůvodného obohacení za dobu od 1. 6. 2011 do 31. 12. 2011 a od 1. 1. 2012 do 31. 5. 2012 které mělo vzniknout v souvislosti s užíváním těchto pozemků veřejností pro neunesení břemene tvrzení a břemene důkazního, když žalobce neprokázal, že tyto pozemky byly užívány občany první anebo druhé žalované.

3. Podle výpovědi svědkyně Hany V. (referentky odboru majetku druhé žalované) jsou předmětné pozemky zanedbané a neudržované, nacházejí se v příkrém svahu, jsou zarostlé a lesní pozemek, na němž pořizovala v roce 2014 fotodokumentaci, vykazoval známky přítomnosti osob bez domova, nacházely se tam matrace a hromady odpadků. K pozemkům je přístup asfaltovou komunikací mezi dvěma pozemky ve svahu z ulice xxx. Pozemek parc. č. xxx je vykloučený, nebyly tam žádné cesty, je hodně ve svahu, nepoužívaný, nikoho tam nepotkala. Pozemek parc. č. xxx je zarostlý hodně, není průchozí, je tam trní a stromy. Tímto pozemkem při příchodu od xxx nelze projít k uvedené asfaltové komunikaci. Pozemky nejsou rekreačně využitelné, projít se jimi dá tak, že se člověk prodírá trním. Svědkyně byla slyšena soudem rovněž ve věci vedené Obvodním soudem pro Prahu 4 pod sp. zn. 18 C 220/2013 dne 29. 5. 2014 (viz protokol o jednání konaném 29. 5. 2014) a k předmětným pozemkům vypověděla, že se nachází ve velmi příkrém svahu, který je zarostlý většinou náletovými křovinami a vzrostlými stromy 5 – 8 metrů vysokými. Na pozemcích osobně byla pořídila dokumentaci 6. 2. 2013 a 27. 1. 2014, tehdy tam viděla bezdomovce, přístupová plocha (který není součástí předmětných pozemků) je využívána pejskaři pro pohyb psů, proto se v této souvislosti mohli pohybovat i na předmětných pozemcích. Na pozemcích byl nepořádek, odložené pneumatiky, plastové láhve, dřevěné přepravky. Svědkyně procházela přes pozemky parc. č. xxx a xxx, ostatní jsou ze shora (od xxx) nepřístupné, pozemek parc. č. xxx je přístupný z ulice xxx, to je však příkrý svah. Bezdomovce viděla pouze na pozemku parc. č. xxx, na pozemek parc. č. xxx svědkyně nevstupovala, je to velmi rozlehlý pozemek, z horní strany nepřístupný, ve spodu je vysoká tráva. Cestiček na pozemcích parc. č. xxx a xxx si nevšimla. Uvedla, že pro sportovce jsou pozemky patrně přístupné, ale rodič s kočárkem či starší osoba jimi neprojdou. Pozemek parc. č. xxx je přístupný ze shora od xxx, není celý zarostlý, jelikož se je na něm skála. Uvedené pozemky byly vyjmuty z vyhlášky č. 5 z roku 2011 o místních poplatcích za užívání veřejných prostranství a v době výslechu svědkyně (květen 2014) se z nich místní poplatky nevybírali.
4. Podle výpovědi svědka Jana J. stav předmětných pozemků je v zásadě shodný od roku 2004 (od té doby v dané lokalitě svědek bydlí), je to zalesněné území se stromy a keři, skrz ně vedou stezky, po kterých chodí pejskaři. Svědek tam jezdí na kole a běhat. Pejskaři se schází v horní části u parku u xxx. Svědek přes pozemky parc. č. xxx a parc. č. xxx prochází a jezdí na kole. Jsou tam ušlapané cesty s pevným hliněným povrchem. Je to hezké místo uprostřed Prahy, jiná obdobná zelená plocha v dané lokalitě není. Stav pozemků odpovídá tomu, jak je zachycen v notářském zápisu sp. zn. NZ 128/2016, který byl svědkovi předložen k nahlédnutí. Podle výpovědi svědka Pavla S. stav pozemků parc. č. xxx a parc. č. xxx je v zásadě shodný jako v roce 2011, tehdy nebyly tolik zarostlé, nyní jsou tam neprostupná křoviska, mezi nimi jsou cestičky, okolo kterých jsou odpadky od bezdomovců, jsou tam stopy po jejich přebývání. Svědek by si tyto pozemky k

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hradová

procházce nevybral, ale pohybují se tam partnerské páry na procházkách. Cesta po ochozu obou pozemků parc. č. xxx a parc. č. xxx nahoře (do xxx) je využívána pejskaři. V horní části oběma pozemky prochází cesta, po které chodí lidé na procházky a se psy a skrze tyto pozemky dále vedou pěšinky, které lidé užívají na procházky, na procházky se psy a další, které nesou stopy přebývání bezdomovců. Je tam ohniště s lavičkou, okolo jsou však odpadky. Pozemek parc. č. xxx je svažité pozemek, je udržovaný, vykácený, je o něj pečováno rodinou pana Ž., je neoplocený. Na pozemku parc. č. xxx je vidět, že to býval ovocný sad, nyní je tam různorodá skladba stromů a náletová zeleň. Podle výpovědi svědkyně Hany P., která v dané lokalitě žije od svého narození v roce 1941 byl pozemek parc. č. xxx vykloučen, kdysi tam byla vinice, po roce 1948 tam byla vysazena třešňovka. Pozemek parc. č. xxx byl suchým místem, stromům se tam nedařilo a národní výbor rozhodl, že tam zřídí les. Skrze pozemek parc. č. xxx v roce 2010 – 2011 vedla cesta. Na pozemcích parc. č. xxx a parc. č. xxx rostou převážně borovice i náletové duby. V roce 2010 -2011 to tam vypadalo v podstatě shodně jako nyní, svědkyně tam chodí houbařit, konkrétně na pozemek parc. č. xxx. Je pravda, že se tam vyskytují bezdomovci, ale Policie ČR vždy zareaguje, je-li potřeba. Určitě tam chodí lidé se psy, občas tam provozují jednoty z xxx tělocvik, probíhají tam běžecké závody. Není to úplně celé zalesněné, jsou tam cestičky, jedna vede skrze pozemek parc. č. xxx, lidé si tudy zkracují cestu, další cesta vede skrze pozemek parc. č. xxx. Pozemek parc. č. xxx byl stále udržován, jako kdyby se tam mělo stavět. Podle výpovědi svědkyně Dany B. stav pozemků v zásadě shodný jako v roce 2010, pozemky parc. č. xxx a parc. č. xxx jsou zalesněny, jsou tam staré vzrostlé stromy. Pozemek parc. č. xxx je asi 10 let vykácen, předtím tam byly náletové dřeviny, kdysi přes něj vedla cesta až k domu, kde bydlí svědkyně (xxx). Na pozemku parc. č. xxx jsou náletové dřeviny, je tam pěšina, lidé tam venčí psy a chodí na procházky. Pozemek parc. č. xxx je převážně zalesněn, na pozemku parc. č. xxx jsou převážně náletové dřeviny, nepůsobí, jako kdyby se o něj někdo staral. Na pozemku parc. č. xxx se pohybují bezdomovci, proto svědkyně svým dětem zakázala, aby přes něj chodily. Přes pozemky parc. č. xxx a parc. č. xxx si lidé zkracují cestu, konkrétně přes pozemek parc. č. xxx, kde je pěšina. Oba tyto pozemky parc. č. xxx a parc. č. xxx jsou protkány cestičkami, stezičkami, chodí tam pejskaři. Nad uvedenými pozemky je louka, které se říká psí.

- Podle výpovědi svědka JUDr. Marka B., syna žalobkyně, byl v roce 2010 – 2011 stav předmětných pozemků shodný jako v současnosti (výpověď svědka se uskutečnila v září roku 2016), jedná se o zarostlý kopec, v některých částech je porostu méně, je to křovinatý až lesní porost, pozemky jsou užívány spoluobčany, pejskaři. Svědek by tak porost na pozemcích označil jako les; jsou tam široké vyšlapané cestičky, je tam poměrně velká frekvence lidí, tedy podle počasí, je tam ohniště, sedávají tam mladí lidé, partnerské dvojice, je tam hezký výhled na xxx. Po vrstevnici dvou pozemků parc. č. xxx a parc. č. xxx, při jejich horní části směrem ke xxx, vede stezka na jižní stranu, pozemkem parc. č. xxx vedou dvě stezky dolů směrem k domkům a k ulici xxx, na pozemku parc. č. xxx je rovněž vyšlapána stezka směrem dolů k ulici xxx. Stezky využívají pejskaři a běžkaři. Na uvedených pozemcích jsou místa, kde se lidé zastaví, posadí, jsou tam i místa, kde chodí lidé na procházky. Pozemek parc. č. xxx při straně přiléhající k ulici xxx od 70. let minulého století využívají místní obyvatelé k parkování vozidel. Svědek bydlí ve xxx pod předmětným kopcem. Svědkův dědeček, původní žalobce, Ing. Zdeněk Ž. bydlel v xxx. Stav předmětných pozemků tak svědek díky rodinným vazbám mohl vnímat po dobu 30 let nazpět, ve xxx ulici bydlí 10 let. Od dědečka se dozvěděl, že na předmětných pozemcích byly před znárodněním pastviny. Předmětné pozemky byly historickým vlastnictvím jejich rodiny od 19. století až do znárodnění, nyní je opět vlastní. Rodina svědka udržuje z předmětných pozemků pozemek parc. č. xxx, neboť k tomu byli vyzváni městskou částí, na pozemku se rozbuřela vegetace, rostlo tam intenzivně křoví a v té době se zde zdržovali bezdomovci, proto jej vyplanili od křovisek. Tímto pozemkem parc. č. xxx vede cesta užívána místními obyvateli, aniž by tomu žalobkyně mohla zabránit. Rádi by si pozemek parc. č. xxx oplotili a využívali jej jako zahradu, tento pozemek byl před znárodněním součástí usedlosti jejich rodiny. Pozemky parc. č. xxx a

parc. č. xxx rodina svědka neudrží, protože před cca 5 lety byl vytvořen plán, podle něhož má být na těchto pozemcích vyhlášena přírodní rezervace, což znemožňuje jeho rodině jakékoliv zásahy na pozemcích. Rodina proti tomu brojila prostřednictvím správní žaloby, avšak neúspěšně. Pozemky nemohou být oploceny, když byly prohlášeny za veřejné prostranství. V určitém místě s nejbujnější vegetací na pozemku parc. č. xxx se zdržují bezdomovci, avšak nevědí, jak tomu trvale zabránit. Rodina žalobkyně se řadu let snažila s Městskou částí Praha 4 domluvit na tom, jak s pozemky do budoucna nakládat. Oba žalovaní posílají na pozemky své zástupce a úřední osoby, aniž by o tom žalobkyni předem vyrozuměli. Rodina žalobkyně předmětné pozemky užívá pouze tak, že na ně chodí na procházky s dětmi, jinak to není možné, neboť pozemky byly prohlášeny veřejným prostranstvím, o čemž se dozvěděli až poté, co k tomu došlo. Následně jednala rodina žalobkyně se zástupkyní Magistrátu hl. m. Prahy radní paní U. a svědek přibližně v roce 2012 telefonicky hovořil s panem H. za Městskou část Praha 4, jemuž sdělil, že by si pozemky rádi oplotili, na což mu bylo panem H. sděleno, že by jim to „asi nedovolili“. Rodina žalobkyně by i souhlasila s tím, aby pozemky byly užívány veřejností, avšak za určitých dohodnutých rozumných podmínek.

6. Notářský zápis NZ 128/2016 sepsaný dne 28. 2. 2016 osvědčuje stav žalobou dotčených pozemků ke dni 25. 2. 2016. K uvedenému dni se na dolní části pozemku parc. č. xxx nacházela cesta ke komunikaci pro motorová vozidla, přes pozemek parc. č. xxx vedla vyšlapaná cesta, po níž prošel chodec se psem a na pozemku parc. č. xxx vedle areálu xxx se nacházely dvě cesty pro pěší, z toho jedna vedoucí po vrstevnici, po níž se pohyboval běžec. Z černobílých vytištěných ortofotomap (důkazy č. 1 a č. 2) bylo zjištěno umístění předmětných pozemků parc. č. xxx, parc. č. xxx, parc. č. xxx a parc. č. xxx tak, jak je popisovali uvedení svědci. Na vytištěných barevných fotografiích jsou zachyceny porosty na předmětných pozemcích a jejich obsah koresponduje s tím, co vypověděli slyšení svědci a znalec Ing. Kaftan o podobě těchto pozemků. V obecně závazné vyhlášce č. 5/2011 ze dne 26. 5. 2011, o místním poplatku za užívání veřejného prostranství, ve znění obecně závazné vyhlášky č. 22/2011 ze dne 15. 12. 2011, kterou se mění obecně závazná vyhláška č. 5/2011 Sb., hlavního města Prahy, o místním poplatku za užívání veřejného prostranství, v Příloze 1 k obecně závazné vyhlášce č. 22/2011 Sb. hl. m. Prahy, kterou se zastupitelstvo hlavního města Prahy usneslo vydat podle § 44 odst. 3 písm. d) zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze a § 14 odst. 2 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích ve znění zákona č. 320/2002 Sb. a zákona č. 281/2009 Sb., byl pozemek parc. č. xxx označen jako rekreační les a pozemky parc. č. xxx, parc. č. xxx a parc. č. xxx jako ostatní veřejně přístupné plochy. Podle Nařízení hl. m. Prahy o zřízení přírodní památky xxx včetně ochranného pásma a stanovení jejích bližších ochranných podmínek č. 11/2017 ze dne 16. 5. 2017 včetně příloh 1, 2, 3 (vytištěných ze stránek www.praha.eu) první žalovaný zřídil přírodní památku xxx podle § 44 odst. 2 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o hlavním městě Praze“). Předmětem ochrany je stepní fauna bezobratlých, vázaná na homogenní teplomilná společenstva cévnatých rostlin a k zabezpečení přírodní památky se zřizuje ochranné pásmo. Na nařízení se rada hlavního města Prahy usnesla dne 16. 5. 2017, účinnosti nabylo 15. dnem po vyhlášení. Z Přílohy č. 3 k Nařízení Orientační grafické znázornění území přírodní památky a jejího ochranného pásma, PP xxx - pozemkové vymezení, v němž je zachyceno umístění a hranice jednotlivých pozemků označených čísly parcelními a Orientační mapy umístění přírodní památky xxx ve spojení s ortofotomapou předmětných pozemků bylo zjištěno, že součástí přírodní památky xxx jsou též předmětné pozemky parc. č. xxx a parc. č. xxx v katastrálním území xxx. Výzvami ze dne 30. 5. 2013 žádala zástupkyně žalobkyně a původního žalobce Ing. Zdeňka Ž. na prvním a druhé žalované zaplacení bezdůvodného obohacení, které vzniklo za období 1. 6. 2010 - 31. 12. 2011 a 1. 1. 2012 - 31. 5. 2013. Žalobkyně přes poučení soudu I. stupně neprokázala, že došlo k odeslání výzev, za účelem určení data splatnosti žalobou uplatněného nároku proto soud I. stupně vyšel z data doručení žaloby druhé žalované 2. 9. 2014.

7. Výměrem MF č. 01/2010 ze dne 8. 12. 2010, kterým se vydává seznam zboží s regulovanými cenami, uveřejněným v Cenovém věstníku Ministerstva financí dne 11. 12. 2009, ročník XXXVII, částka 13, byla stanovena maximální roční nájemné za nájem pozemků nesloužících pro účely podnikání nájemce, konkrétně pozemků užívaných v ostatních případech neuvedených v písmenech a), b), c) částkou 85 Kč za metr čtvereční a rok pro Prahu. Ze znaleckého posudku č. 1555-5/17 ze dne 17. 2. 2017 (č. l. 183 an.) Ing. Davida Kaftana, znalce z oboru ekonomika, ceny a odhady nemovitostí a z oboru stavebnictví, stavby obytné a průmyslové a zemědělské, bylo zjištěno, že znalec určil obvyklou cenu nájemného dosažitelnou z nájmu předmětných pozemků parc. č. xxx, parce. xxx a parce. xxx v částkou 2 859 989 Kč. Výši obvyklého ročního nájemného dosažitelného z nájmu předmětných pozemků v posuzovaném období stanovil odborným odhadem ve výši 3,75 % z obvyklé ceny těchto pozemků, roční výše nájemného z předmětných pozemků činila 107 250 Kč a za období 10. 7. 2011 - 31. 12. 2011 se jedná o 51 127 Kč. U oceňovaných pozemků znalec provedl srážku za obtížnou dostupnost a využitelnost a pohyb osob bez domova, které si na pozemku parc. č. xxx vybudovaly dočasné příbytky a tábořiště. Znalec v posudku podrobně popsal, jak ke zjištěné ceně dospěl a z jakých podkladů a předpisů vycházel. Prohlídku pozemků znalec provedl dne 2. 2. 2017 a 9. 2. 2017 za účasti zástupců účastníků řízení a paní Hany V. za Městskou část Praha 4 (šetření se konalo po svědeckém výslechu Hany V. dne 8. 4. 2016). Pozemky znalec ocenil podle zákona č. 151/1997 Sb., ve znění pozdějších předpisů a to zákona č. 121/2000 Sb., č. 237/2004 Sb., č. 257/2004 Sb., č. 296/2007 Sb. a č. 188/2011 Sb. (dále jen "zákon o oceňování majetku") a vyhlášky MF ČR č. 3/2008 Sb., ve znění vyhlášek č. 456/2008 Sb., č. 460/2009 Sb. a č. 364/2010 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 151/1997 Sb., a to pozemek parc. č. xxx jako ostatní plochu - sportoviště a rekreační plochu, parc. č. xxx jako ostatní plocha - jiná plocha a xxx jako ostatní plocha - neplodná půda a to dle § 32 odst. 4 zákona o oceňování majetku. Znalec v posudku v celkovém popisu předmětných pozemků uvedl, že se nachází ve výrazně skloněném terénu, v okolí ulice xxx, převládá sklon pozemků k jihu, pozemky jsou jen obtížně užitelné pro komerční činnost, jsou obtížně pozorovatelné a zabezpečitelné, z pohybu veřejnosti a osob bez domova vzniká např. nebezpečí vzniku požáru. Pozemek parc. č. xxx je téměř zarostlý náletovými porosty, neudržívanými ovocnými dřevinami a lesními porosty, je částečně přístupný po nezpevněných pěšinách, které jej křížují a které užívají především pejskaři a osoby bez domova, na více místech je znečištěn komunálním odpadem. Znalec Ing. David Kaftan při jednání konaném před soudem dne 28. 4. 2017 ve své výpovědi uvedl, že setrvává na svých závěrech uvedených v písemném posudku. Vysvětlil, že neměl přes veškeré vyvinuté úsilí k dispozici žádné srovnatelné pozemky, proto stanovil obvyklé nájemné odborným odhadem, vysvětlil rovněž užití koeficientů v posudku. Znalec stvrdil, že celou výměru všech jím posuzovaných pozemků považuje za využitelnou pro odpočinek obyvatel a vycházky pejskařů a volný výběh jejich psů.
8. K poukazu žalobkyně na převod pozemku parc. č. xxx v katastrálním území xxx, soud I. stupně zjistil, že tento pozemek o výměře 143 m² vznikl oddělením z pozemku parc. č. xxx, který má v katastru nemovitostí zapsán způsob využití zeleň, druh pozemku ostatní plocha a nachází se v oblasti xxx mimo jiné vedle pozemku parc. č. xxx. Zastupitelstvo hlavního města Prahy dne 2. 11. 2017 schválilo úplatný převod pozemku parc. č. xxx do vlastnictví třetích osob za kupní cenu 1 149 500 Kč (včetně DPH) za současného bezúplatného zřízení služebnosti na dobu neurčitou spočívající v právu přístupu na předmětnou část pozemku parce. xxx o výměře 143 m² za účelem údržby a opravy schodiště, opěrné zdi a plotové zdi zatěžující budoucí kupující (viz informace o pozemku ke dni 16. 1. 2018; výtisk mapy z internetové aplikace Marushka Českého úřadu zeměměřičského a katastrálního ke dni 16. 1. 2018, usnesení Zastupitelstva hlavního města Prahy ze dne 2. 11. 2017, č. 30/56).
9. Soud I. stupně spor posoudil ve smyslu § 3028 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, účinný od 1. 1. 2014 (o. z.) podle zákona § 451 odst. 1 a 2 a § 458 odst. 1 č. 40/1964 Sb., občanský

zákoník, účinný do 31. 12. 2013 (obč. zák.), § 2 písm. a) a c), 3 odst. 1 a § 19 odst. 1 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (lesní zákon), § 14b zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů a podle § 47 odst. 1 písm. g) a odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Dovodil, že žalobkyně je s ohledem na shora popsané rozhodnutí o dědictví aktivně legitimována k celému žalobnímu nároku, aniž by však bylo rozhodné, jak byla v dědickém řízení stanovena výše pohledávky. Ohledně pozemku parc. č. xxx není žaloba důvodná vůči žádnému ze žalovaných, neboť se jedná o lesní pozemek ve smyslu § 19 zákona o lesích a žalovaní se tak nemohli na úkor žalobkyně, resp. jejího právního předchůdce v důsledku užívání pozemku veřejností obohatit (viz usnesení Ústavního soudu ČR sp. zn. II. ÚS 2314/15). Předmětné pozemky jsou užívány jako veřejně přístupné plochy a lze na ně pohlížet jako na veřejné prostranství ve smyslu § 14b zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze. Obecné užívání těchto pozemků (veřejného prostranství) nebylo mezi Ing. Zdeňkem Ž. a žalobkyní jako vlastníky těchto pozemků a druhou žalovanou v období, kterého se žaloba týká, v občanskoprávní rovině (například smluvně) upraveno, z čehož plyne vznik bezdůvodného obohacení na straně obce plněním bez právního důvodu ve smyslu § 451 odst. 2 obč. zák., neboť zde není titul pro to, aby žalobkyně a její právní předchůdce strpěli užívání jejich pozemků bezplatně. K tomu soud I. stupně poukázal na judikaturní závěr, že „pokud dochází k omezení ústavně zaručeného vlastnického práva k nemovitému majetku tím, že nemovitost je užívána jako veřejné prostranství, přísluší jeho vlastníku náhrada ze strany obce, a není-li poskytnuta, lze ji po obci vymáhat jakožto nárok z titulu bezdůvodného obohacení.“ (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2014, sp. zn. II. ÚS 3624/13, též srov. např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Odo 872/2003, 33 Odo 1253/2005, 28 Cdo 3382/2010 a nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3735/11 nebo I. ÚS 1607/11). Pasivně věcně legitimována z hlediska povinnosti k poskytnutí náhrady podle § 458 odst. 1 obč. zák. vlastníku pozemku užívaného jako veřejné prostranství je zásadně obec a v případě hlavního města Prahy je s ohledem k samosprávnému uspořádání podle zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze k vydání takto získaného bezdůvodného obohacení (zpravidla) příslušná městská část obhospodařující pozemek užívaný jako veřejná zeleň, když jeho prostřednictvím plní svou povinnost uspokojovat potřeby svých obyvatel, tedy městská část, na jejímž území se pozemek nachází. Touto městskou částí je v projednávaném případě Městská část Praha 4, tedy druhá žalovaná, která prostřednictvím uvedených pozemků parc. č. xxx, parc. č. xxx a parc. č. xxx uspokojuje potřebu svých obyvatel (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 9. 2017, č. j. 11 Co 42/2017-361, ve věci vedené Obvodním soudem pro Prahu 1 pod. zn. 27 C 53/2014, srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 4175/2013, 28 Cdo 4250/2014, 28 Cdo 2491/2015, 28 Cdo 2113/2016, 28 Cdo 3391/2016, též nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 4. 2012, sp. zn. I. ÚS 1607/11), nikoliv například stát (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 3. 2017, sp. zn. 28 Cdo 4543/2016, též nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 9. 2012, sp. zn. I. ÚS 1607/11). Není rozhodné, zda k evidenci předmětných pozemků jako veřejně přístupných ploch došlo v období socialismu (do konce roku 1989), jak namítá druhá žalovaná, z hlediska žalobou uplatněného nároku je rozhodné pouze to, že v období 11. 7. 2010 – 31. 12. 2011, tedy včetně období 10. 7. 2011 – 31. 12. 2011, za něž je vydání bezdůvodného obohacení požadováno, se jednalo o veřejně přístupnou plochu každému bez omezení, pročež měly tyto pozemky parc. č. xxx, xxx, a xxx ve smyslu § 14b zákona o hlavním městě Praze povahu veřejného prostranství, čímž byla omezeno ústavně zaručené vlastnické právo žalobkyně a její právní předchůdce k nemovitému majetku. Žalobkyni proto (rovněž jako právní nástupkyni Ing. Zdeňka Ž. přísluší náhrada ze strany druhé žalované, který je po hmotněprávní stránce nárokem z titulu bezdůvodného obohacení, jak výše uvedeno. Soud I. stupně proto žalobu v celém rozsahu zamítl ve vztahu mezi žalobkyní a prvním žalovaným pro nedostatek pasivní věcné legitimace na straně prvního žalovaného.

10. Žalobu shledal soud I. stupně důvodnou ve vztahu k pozemkům parc. č. xxx, xxx a xxx, které byly v obecně závazné vyhlášce č. 5/2011 Sb. hl. m. Prahy, ve znění vyhlášky č. 22/2011 Sb. hl.

m. Prahy označeny jako ostatní veřejně přístupné plochy každému bez omezení a proto jsou ve smyslu § 14b zákona o hlavním městě Praze bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru veřejným prostranstvím. Takto byly předmětné pozemky užívány již v před datem 11. 7. 2010, v období 10. 7. 2011 – 31. 12. 2011 (rozhodné období) a jsou tak užívány dosud. Soud I. stupně vzal za prokázané z výpovědi svědků Jana J., Pavla S., Hany P., Danu B. a JUDr. Marka B., jakož i z notářského zápisu NZ 128/2016, že pozemky parc. č. xxx, xxx a xxx byly a jsou pravidelně užívány k rekreačním účelům a oddychovým aktivitám občanů Městské části Prahy 4 - k procházkám, vycházkám se psy, běžeckým a cyklistickým aktivitám a sportovním aktivitám tělocvičných spolků z dané městské části, a to i přes pohyb osob bez domova. Uvedenými výpověďmi bylo prokázáno, že pozemky parc. č. xxx a xxx vedou stezky, které jsou obyvateli uvedeným způsobem využívány, rovněž pozemkem parc. č. xxx vede cesta obyvateli městské části využívaná. Z výpovědi svědkyně Hany V. nelze mít uvedené závěry o využívání pozemků za vyvrácené a lze přisvědčit žalobkyni, že zahrnutí pozemků parc. č. xxx a xxx do přírodní rezervace xxx v roce 2017 svědčí o tom, že daná lokalita není zcela nevyužitelná. Pro posouzení věci nemá význam, zda druhá žalovaná ve smyslu obecně závazné vyhlášky č. 5/2011 Sb., ve znění vyhlášky č. 22/2011 Sb. hl. m. Prahy vybírala z předmětných pozemků místní poplatky. Soud I. stupně doplnil, že rozhodnutím v řízení, vedeném Obvodním soudem pro Prahu 1 sp. zn. 18 C 220/2013, není v projednávané věci vázán a podstatným rozdílem v tomto sporu je procesní aktivita žalobkyně, která navrhla shora uvedené a provedené důkazy k prokázání tvrzení o užívání předmětných pozemků. Nárok žalobkyně není nemravný, neboť se toliko domáhá svého práva na vydání majetkového prospěchu, který vznikl druhé žalované za stavu, o nějž se žalobkyně ani Ing. Zdeněk Ž. nepříčinili. Nerozhodnou je rovněž námitka žalovaných, že žalobkyně o pozemky nepečuje, když je zřejmé, že je nemohla s ohledem k jejich povaze veřejného prostranství ani oplotit (srov. § 47 odst. 1 písm. g) a odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb.)

11. Soud I. stupně shledal částečně důvodnou námitku promlčení vznesenou žalovanými za dobu od 11. 7. 2010 do 9. 7. 2011, pročež nárok lze přiznat pouze za období od 10. 7. 2011 do 31. 12. 2011 (celkem 175 kalendářních dní). Výši bezdůvodného obohacení soud I. stupně stanovil podle závěrů znaleckého posudku Ing. Davida Kaftana a jím stanovené výše obvyklého nájemného z předmětných pozemků. Znalecký posudek zhodnotil jako správný, po odborné a logické stránce a co do úplnosti přesvědčivý i v kontextu s výpovědí znalce před soudem, při němž znalec obhájil své závěry v písemném posudku, včetně způsobu zvoleného ocenění. Za období 10. 7. 2011 do 31. 12. 2011 činilo podle znaleckého posudku obvyklé nájemné z předmětných pozemků parc. č. xxx, xxx a xxx částku (celé jejich výměry) celkem 51 127 Kč, z níž polovina, odpovídající výši spoluvlastnického podílu žalobkyně a jejího právního předchůdce Ing. Zdenka Ž. činí částku 25 563,50 Kč. Ohledně této částky soud I. stupně proto žalobě vyhověl, včetně úroku z prodlení z této částky ode dne 4. 9. 2014 podle § 517 odst. 2 a § 563 obč. zák. a nařízení č. 351/2013 Sb. Vlády České republiky a ve zbytku ji zamítl. Doplnil, že náhrada ve výši maximálního regulovaného nájemného z pozemků nesloužících k podnikání nájemce podle výměru Ministerstva financí ČR podle zjištění znaleckého posudku Ing. Kaftana překračuje hladinu obvyklého nájemného za pronájem srovnaných pozemků v dané lokalitě a čase. O nákladech řízení mezi žalobkyní a prvním žalovaným bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (o. s. ř.), o nákladech řízení mezi žalobkyní a druhou žalovanou podle § 142 odst. 2 o. s. ř. a o povinnosti k náhradě nákladů řízení vzniklých státu na znalečném podle § 148 odst. 1 o. s. ř.
12. Žalobkyně ve svém odvolání proti zamítavým výrokům co do částky 938 836,60 Kč s příslušenstvím ve vztahu k prvnímu žalovanému a co do částky 913 273,10 Kč s příslušenstvím ve vztahu k druhé žalované a výrokům souvisejícím s odkazem na § 205 odst. 2 písm. d), e) a g) o. s. ř. uvedla, že trvá na žalobním nároku za období od 1. 7. 2011 do 31. 12. 2011 ohledně všech pozemků a nadále požaduje náhradu za bezdůvodné obohacení ve výši 85 Kč za m² a kalendářní rok. Zopakovala, že pozemky jsou užívány jako veřejné prostranství a jejich užívání není mezi

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hradová

žalobkyní a žalovanými právně upraveno. Nesouhlasila s oceněním svého nároku shora popsaným znaleckým posudkem s poukazem na to, že část pozemku parc. č. xxx v k. ú. xxx o výměře 143 m² byla prodána druhou žalovanou za kupní cenu 1 149 500 Kč a přímo žalobkyně prodala část pozemku parc. č. xxx za cenu 10 000 Kč za 1 m². Závěr znaleckého posudku, který pozemky žalobkyně ocenil pouze na částku přibližně 90 Kč za 1 m², je nesprávný a v rozporu s obvyklou cenou pozemků v Praze. Skutečná hodnota pozemků ve vlastnictví žalobkyně je vyšší a jejich využití pozemků jako veřejného prostranství je pro žalované významné a hodnotné, což prokazuje skutečnost, že první žalovaný sám aktivně zřídil na žalobou dotčených pozemcích přírodní památku. Soud I. stupně měl postupovat v souladu s § 136 o. s. ř. a nevycházet ze znaleckého posudku Ing. Kaftana, který nemohl specifikovat pozemky, jež jsou svou povahou součástí parku xxx, řádně ocenit Soud I. nesprávně posoudil nárok, vztahující se k pozemku parc. č. xxx v k. ú. xxx, který je sice v katastru nemovitostí evidován jako lesní, fakticky však tvoří funkční celek s ostatními pozemky a je součástí veřejného prostranství. Žalobkyně dále brojila proti výši přiznané náhrady nákladů řízení žalovaným jakožto veřejnoprávním korporacím, u nichž je na místě v souladu s konstantní judikaturou Ústavního soudu (např. I. ÚS 4229/12) předpokládat dostatečný aparát k tomu, aby nemusely být zastupovány v soudních řízeních externími právními zástupci – advokáty a takové zastoupení nelze považovat za účelně vynaložené náklady. Žalobkyně navrhla, aby byl napadený rozsudek v rozsahu napadených výroků zrušen a věc vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení.

13. Druhá žalovaná ve svém odvolání proti vyhovujícímu výroku o věci samé a výroku o náhradě nákladů řízení státu s odkazem na § 205 odst. 2 písm. b), d), e) a f) o. s. ř. namítla, že v daném případě nejde o veřejné prostranství, tj. prostor pro uspokojování potřeb obyvatel městské části Praha 4, ale o pozemky, které jsou neudržované, nevyužitelné, zanesené odpadky a nepořádkem, neprostopupné nebo obtížně schůdné, přebývají na nich bezdomovci a nelze je bezpečně využívat. Pozemky neslouží jako park a nelze je užívat k oddychu či rekreaci, žalované bezdůvodné obohacení nevzniklo a žaloba měla být zamítnuta. Žalovaná navrhla, aby odvolacím soud napadené výroky změnil, žalobu i v rozsahu 25.563,50 Kč s příslušenstvím zamítl, žalobkyni zavázal náhradou nákladů řízení státu a přiznal jí náhradu nákladů odvolacího řízení.
14. Žalobkyně k odvolání druhé žalované zdůraznila, že předmětné pozemky vyhovují definici veřejného prostranství podle § 14b zákona č. 131/2008 Sb., o hlavním městě Praze, byly za ně prohlášeny vyhláškou hlavního města Prahy č. 5/2011, ve znění vyhlášky hl. m. Prahy č. 22/2011 a i fakticky jsou jako veřejné prostranství užívány, jak bylo prokázáno výpověďmi svědků. V aktuálně platném územním plánu jsou pozemky vedeny jako součást zeleně, vyžadující zvláštní ochranu a na jejich ploše je vyhlášena přírodní památka xxx. Druhá žalovaná se k odvolání žalobkyně vyjádřila obdobně jako ve svém odvolání s tvrzením, že pozemky neslouží k relaxaci občanů, jsou místem, kam se uchylují bezdomovci a jsou žalobkyní neudržované. Doplnila, že v době, kdy právní předchůdce žalobkyně žádal o vydání pozemků, musel si být vědom jejich statutu a proto žalobkyně nemůže žádat jakoukoliv náhradu. První žalovaný k věci uvedl, že odvolání žalobkyně neobsahuje žádnou argumentaci k jeho pasivní věcné legitimaci a ztotožnil se s druhou žalobou, že žalobkyně neprokázala oprávněnost svého nároku. Skutečnost, že určitý pozemek tvoří veřejné prostranství, není dána obecně závaznou vyhláškou hl. m. Prahy, ale § 14b zákona č. 131/2000 Sb. o hlavním městě Praze v důsledku jeho všeobecné neomezené přístupnosti, o níž rozhoduje vlastník. Povinným k vydání jakéhokoliv plnění vlastníkům pozemku je za dané situace stát. O bezdůvodné obohacení na straně prvního žalovaného se jednat nemůže, neboť tím, že předmětné pozemky mohou být užívány občany či návštěvníky města, se jeho majetková sféra nezvětšila. První žalovaný pozemky nepotřebuje, nemá pro ně využití, nemá potřebu zajistit jejich přístupnost veřejnosti a nevařilo by mu, kdyby všeobecně přístupné nebyly. Pozemek parc. č. xxx je lesní pozemek, který je ze zákona veřejně přístupný a žalobkyně nemůže požadovat vydání bezdůvodného obohacení, které ani nemohlo vzniknout. Námitky proti znaleckému posudku měla žalobkyně možnost přednést v rámci řízení před

soudem I. stupně, který se s nimi pravděpodobně neztotožnil. Znalec v posudku správně zohlednil obtížnou dostupnost a využitelnost předmětných pozemků. První žalovaný navrhl, aby odvolací soud zamítavý výrok rozsudku ve vztahu k němu potvrdil.

15. Z obsahu odvolání žalobkyně a druhé žalované vyplývají odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř. Odvolací soud proto z jejich podnětu přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu daném § 212 a § 212a o. s. ř. a odvolání zásadně opodstatněnými neshledal. Rozhodnutí soudu I. stupně, jemuž předcházelo pečlivé důkazní řízení a je precizně odůvodněno, vychází z konstantní judikatury Nejvyšší soud a Ústavní soudu, jak je podrobně popsána v napadeném rozsudku. Její závěry lze stručně shrnout tak, že dochází-li k omezení vlastnického práva k nemovitému majetku tím, že je pozemek užíván jako veřejné prostranství, přísluší jeho vlastníku náhrada ze strany obce a není-li poskytována, lze ji po obci vymáhat jakožto nárok z bezdůvodného obohacení. Výhrady, snášené ve vyjádření prvního žalovaného s úvahou o odpovědnosti státu, jdou proti tomuto judikatornímu závěru a odvolací soud je tudíž musí odmítnout. Soudem I. stupně přiléhavě zmíněna judikatura rovněž již konstantně dovodila, že povinnou osobou k poskytnutí náhrady za bezdůvodné obohacení vzniklé užíváním veřejného prostranství a vlastnicky přináležející třetí osobě, je příslušná městská část, v jejímž obvodu se takové veřejné prostranství nachází.
16. Z uvedeného vyplývá, že pasivně legitimovanou osobou k vydání bezdůvodného obohacení žalobkyni podle § 451 odst. 1 a 2 a § 458 odst. 1 o. z. je pouze druhá žalovaná a odvolání žalobkyně ve vztahu k prvnímu žalovanému, které ani není argumentačně podloženo, je zjevně nedůvodné. Nedůvodné je i odvolání druhé žalované, neboť charakter pozemků jako veřejného prostranství se podává z obecně závazné vyhlášky Hlavního města Prahy č. 5/2011 a z výpovědi slyšených svědků, z nichž vyplynulo, že pozemky p. č. xxx, xxx a xxx jsou, přes jejich zřetelnou zanedbanost, využívané veřejnosti k procházkám, venčení psů a ke sportování, plní tedy funkci veřejného prostranství nejen formálně, ale i fakticky. S námitkou, že žalobkyni nic nebrání pozemky oplotit, se vypořádal již soud I. stupně poukazem na §47/1 písm. g) zák. č. 200/1990 Sb. o přestupcích, z něhož se podává zákaz záboru veřejného prostranství. Opodstatněné nejsou ani výhrady žalobkyně k pozemku p. č. xxx, který je pozemkem lesním a vztahuje se na něj zákonné věcné břemeno obecného užívání, dané § 19 odst. 1 zák. č. 289/95 o lesích, za které žalobkyni náhrada nepřísluší, jak správně uvedl soud I. stupně. Odvolací osud neshledal opodstatněnými ani výhrady žalobkyně k ocenění její nároku znaleckým posudkem, jehož závěry nemůže argumentace žalobkyně nijak otrást. Znalec v posudku vysvětlil, jak dospěl k odbornému odhadu ceny nájmu pozemků při jejich specifické poloze, včetně použití srážek za obtížnou dostupnost a využitelnost pozemků a pohyb bezdomovců na nich. Na základě tohoto posudku soudem I. stupně stanovená výše náhrada za bezdůvodné obohacení představuje spravedlivý poměr mezi výhodou druhé žalované z užívání pozemků jako veřejného prostranství a majetkovou újmou žalobkyně. Odvolací soud proto napadený rozsudek v zamítavých výrocích o věci samé co do částky 938 836,60 Kč s příslušenstvím ve vztahu k prvnímu žalovanému a co do částky 913 273,10 Kč s příslušenstvím ve vztahu k druhé žalované, ve výroku žalobě vyhovujícím a ve správných výrocích o nákladech řízení státu podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil. Ve zbytku zamítavých výroků zůstal rozsudek soudu I. stupně podle § 206 odst. 2 o. s. ř. odvoláním nedotčen.
17. Odvolací soud přisvědčil odvolání žalobkyně pouze ohledně výše náhrady nákladů, přiznané žalovaným jakožto veřejnoprávním korporacím. Ústavní soud opakovaně ve svých rozhodnutích (srov. např. II. ÚS 2396/09, I. ÚS 4229/12, III. ÚS 2984/09) formuloval a odůvodnil závěr, že u statutárních měst a jejich městských částí lze presumovat existenci dostatečného materiálního a personálního vybavení a zabezpečení k tomu, aby byla schopna kvalifikovaně hájit svá rozhodnutí, práva a zájmy, aniž by musela využívat právní pomoci advokátů. Uzavřel, že nebude-li jimi v příslušném řízení prokázán opak, nejsou náklady na zastoupení advokátem nákladem

účelně vynaloženým. Žalovaní v tomto řízení opak neprokázali ani netvrdili konkrétní skutečnosti, z nichž by mohl soud učinit úsudek o tom, že pro daný případ nedisponovaly dostatečným materiálním a personálním vybavením. Druhá žalovaná sice učinila podání, v němž uvedla, jaký počet zaměstnanců – právníků má její oddělení majetkových práv (celkem 6 osob) a jaká je jeho kompetence, ze samotné této informace (bez uvedení např. počtu aktuálně řešených majetkových sporů) však nijak nevyplyvá potřeba zastoupení městské části advokátem v této věci. Naopak je z něho zřejmé, že městská část osobami s právnickým vzděláním disponuje a nelze odhlédnout od toho, že dotyčná problematika je již obsáhle judikatorně zpracovaná a judikaturní závěry v podstatě několik let neměnné. Nelze tedy dovodit, že by předmět řízení byl natolik právně obtížný, aby Hlavní město Praha a jeho městská část za situace, kdy jde o opakující se spory ve skutkově obdobných a právně shodných věcech, nezbytně musely využívat služeb advokátů.

18. Odvolací soud změnou příslušných výroků rozsudku soudu I. stupně za použití § 221a o. s. ř. žalovaným přiznal náhradu nákladů řízení za jednotlivé úkony po 300 Kč podle § 151 odst. 3 o. s. ř. ve výši, dané § 1 odst. 3 písm. a), b) a c) cit vyhl. vyhlášky č. 254/2015 Sb. (o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu). Na straně prvního žalovaného se jedná o 2x vyjádření č. l. 25 a 141, 8x účast na ústním jednání (26. 1., 8. 4., 1. 7., 20. 9., 21. 10.2016, 28. 4. 2017, 16. 1. a 16. 3. 2018) a 8x příprava na ně, tedy 18 x 300 Kč = 5 400 Kč při plném procesním úspěch prvního žalovaného. Na straně druhé žalované se jedná o 5x vyjádření č. l. 33, 79, 100, 146 a 301, 8x účast na jednání a 8x příprava na ně ve shodném rozsahu jako u prvního žalovaného, tedy 21x 300 Kč = 6 300 Kč a po odečtení úspěchu a neúspěchu sporných stran, jak ho správně stanovil soud I. stupně 6 188 Kč. Žalovaní měli v odvolacím řízení plný (první žalovaný) a převážný (druhá žalovaná) úspěch, náleží jim proto podle § 142 odst. 1 a 2 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. náhrada nákladů odvolacího řízení v obdobné výši, jako před soudem I. stupně. Prvnímu žalovanému náleží náhrada po 300 Kč za vyjádření k odvolání, účast na jednání odvolacího soudu a přípravu na ně, tedy celkem 900 Kč. Shodně je tomu i u druhé žalované, avšak vzhledem k tomu, že žalobkyně byla úspěšná v odvolacím řízení z 2,72 %, je třeba od celkových nákladů odečíst 5,44 %, takže druhé žalované náleží toliko jejich 94,56%, představujících konečnou částku 851 Kč.

Proti tomuto rozsudku je za podmínek § 237 o. s. ř. přípustné dovolání, které lze podat do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně.

Praha 7. února 1019

JUDr. Irena Saralievová v. r.
předsedkyně senátu